

Enikő

www.nadragulyafashion.hu/team

NADRAGULYA

FASHION

Team

összetétel:

30% oktató 20% író
20% kreatív 10% utazó
10% állatbarát 10% kertész

Age

Education

Potencial

Sustainability

E SZTE – tolmács
SZTE – angol
CETT - angol
JGYTF - biológia

P lakberendezés
sütés-főzés
sport, futás, jóga
retorika
nyelvtanulás

S környezettudatosság
tudatos vásárlás
újrahasznosítás
slow fashion
kapszularuhátár
biokertészet
hulladékmentesség
körforgásos gazdaság

5 981234 567894

S priceless

FASHION FOR FUTURE

ESTD

2022

NADRAGULYA

FASHION

60% ECO 20% RE 20% FAIRTRADE

www.nadragulyafashion.hu

Adrienn

www.nadragulyafashion.hu/team

NADRAGULYA

FASHION

Team

összetétel:

40% kreatív 10% humán 10%
kutató 10% oktató 20% számló
10% világotazó

Age

Education

Potencial

Sustainability

(E) SZTE- spanyol, portugál, EU
SZTE- művészettörténész
SZTE- történész doktor
UBA, MARYLAND- Multielle
ENEB- kereskedelmi menedzsment
divattervező, stylist

(P) alkotás, tervezés, varrás
festés, tűzzománc
bútorfelújítás, tánc
írás, nyelvtanulás, utazás
távoli kultúrák megismerése
természetgyógyászat, joga

környezettudatosság
slow fashion
újrahasznosítás
tudatos vásárlás
kapszularuhátár
premakultúra
flexitariánus

5 9 9 1 2 3 4 5 6 7 8 9 4

S priceless

FASHION FOR FUTURE

ESTD

2022

NADRAGULYA
FASHION

60% ECO 20% RE 20% FAIRTRADE

www.nadragulyafashion.hu

Kisó

www.nadragulyafashion.hu/team

NADRAGULYA

FASHION

Team

összetétel:

40% gimnazista 40% kreatív

5% utazás 5% sport

5% természet 5% szociális

Age

Education

Potential

Sustainability

- E** AMFI – fashion design
Tomörkény Gimnázium
humán tagozat

tervezés, varrás
médiá

- P** etika
főzés, sütés
utazás
helyi rockzenekarok

- E** környezettudatosság
slow fashion
újrahasznosítás
tudatos vásárlás
thrifting, turi

XS priceless

FASHION FOR FUTURE

ESTD

2022

NADRAGULYA
FASHION

60% ECO 20% RE 20% FAIRTRADE

www.nadragulyafashion.hu

Nadragulya útilapuja

Letűnt Idők Divathóbortjainak Tanácsa úgy döntött, hogy újra szintet visz az egykori szereplők megfakult életébe és versenyt hirdet a legártalmasabb divat cím megszerzéséért. Csak úgy tülekedtek a rokokó, a barokk, a viktoriánus kor, sőt még a XX.század egykori főszereplői: a fullasztó fűző, a platform cipő, smarag zöld posztó, a gyilkos gallér, a bukjelszoknya, a radioaktív arckrém csak hogy párat említsek. A verseny utolsó fordulójába a nadragulya, az ólompúder, az arzén és a krinolin jutott be. Szinte minden versenyző majd kicsattant a büszkeségtől, hogy a feledés homályából kilépve végre jut nekik is egy kis rivaldafény.

Büszkén kezdte meggyőző előadását a nadragulya: – Egykoron a tehetősebb nők buzgón csepegtettek a szemükbe, hogy férfiak ezreinek szívét rabolják el a tág pupillával. Nem hiába kaptam a „bella donna” nevet, hiszen tőlem minden nő megszépült. Persze ez a rövid illúzió a látásukba került, mégis népszerűségem évtizedekig töretlen volt.

Mindenki összeborzadt, hogy egy ilyen szép, a **környezetükben** fellelhető növény milyen alattomosan mételyezte meg a nők ezreit. Ekkor az ólompúder ragadta magához a szót:

– Vakság? Ugyan már! Hol van mindez attól az egész testre kiható rákos megbetegedéstől és bénulástól, agysorvadástól, melyet a radioaktív krémmel karöltve okoztunk? Előidéztünk egy addig ismeretlen betegséget, mely azóta is szinte gyógyíthatatlan kimenetelű.

A zsűri elégedetten bólogatott, az ólompúder érvei igen meggyőzőek voltak. Erre az arzén hangosan felnevetett:

– Vakság? Rák? Mindez eltörpül a smaragzöld posztó mellett, mely nemcsak a viselőjét, de a környezetét is mérgezte. Sőt, az arzénos posztó a varrónők ezreinek életét követelte. Az emberek annyira rettegnek tőlem, hogy a hétköznapi nyelvbe is beépültem: „sárga az irigységtől”, jobban mondva a zöld arzéntől, de azért érezzük a dolog súlyát. Annyira népszerű lettem, hogy a ruhánál meg sem álltam. Beépültem az emberek otthonaiba, jelen voltam a tapétákon, a függönyökön és csak ontottam magamból önfeledten a mérget.

– Ez igen meggyőző – vágott közbe a krinolin –, valóban te egykoron egy igazi csendes gyilkos voltál. Azonban ne feledkezzünk meg arról a tömeges tragédiáról, melyet én okoztam egy templomtűznél. Az 5,5 méter széles **pamutból**, fémből és fából készült abroncsaimmal a nők eltorlaszolták a templom kijáratát, így az emberek nem tudtak kimenekülni. Több száz ember égett bent. A krinolin melle szinte dagadt a büszkeségtől, már-már győzelemittasan pillantott a zsűrire. Ám ekkor egy ifjú titán pattant az emelvényhez. Ő volt a **fast fashion**. A közönség és a zsűri megvetően méregette, mit akar itt ez a kis ficsúr, hogy szállhatna ő versenyben ilyen nagy múltú mérgezőkkel. Azonban az ifjú fast fashion ez egyáltalán nem zavarta. Tudta mire képes, így hatásos retorikai eszközökkel élve először a nehézsúlyú vetélytársára, a krinolinra mért csapást:

– Több száz embert említettél, igaz és kegyetlen halált? Akkor had hozzak csak egy példát a sok közül: a bangladesi **Rana Plazát**. Ahol a profitéhségemnek köszönhetően több ezer embert dolgoztattam, jobban mondva **kizsákmányoltam**. Éhbérért, embertelen körülmények között kényszerítettem arra, hogy akkor is folytassák a munkájukat, amikor az engedély nélküli épület már omladozni kezdett. Amikor pedig nem volt elég, hogy elveszem a jövőjüket, hát elvettem az életüket. Persze ez csak egy a több ezer modernkori rabszolgaságra emlékeztető mérgező varrodámnak. Hidd el maradt még bőven, ahol folytathatom üzelmeim.

– Pamutot mondtál – fordult ismét a krinolinhoz –, akkor mit szólsz a **poliészter**hez? A poliészter egy olyan műanyag, mely természetes szálak anyagokkal ötvözve kiváló tulajdonságú textileket hoz létre, nem gyűrődik, ellenáll minden külső behatásnak, hihetetlen népszerű. Több millió tonnát gyártatok belőle évente, szinte a textilek felében megtalálható. És tudjátok mi a

legjobb? Hogy több száz év alatt sem bomlik el, és minden mosás alkalmával megközelítőleg több százezer mikroszkópikus műanyag válik ki a ruhákból. Ezek a **mikroműanyagok** a szennyvízzel eljutnak az óciánokig, majd onnan a halakból, kagylókból, rákókból és az ivóvízből vissza az emberi szervezetbe. Így válik a kulcsiny igazi belbeccsé. Hát nem csodálatos??? Nekem köszönhetően egy ember átlagosan heti egy bankkártyának megfelelő tömegű mikroműanyagot fogyaszt el, és teszi mindezt boldogságtól ittasan. A bankkártyáért minél több ruhát, minél több ruháért minél több bankkártyát, gyönyörű körforgás. Ezután az ólomporhoz és arzénhoz fordult:

– Gondoltátok volna, hogy már a természetes szálak termeléséhez annyi gomba- és baktériumölőt használok fel, hogy gyakorlatilag a teljes termőterületet tönkre teszem? Majd vegyszerben fürdetem a ruhákat, de nem is akármennyiben. Akár súlyuk 5-7 szeresében, több ezres a vegyszer arzenálom. A legjobb bennük az, hogy egy részük a szövetek rostjai között megragad, így a viselőjének, sőt születendő gyermekének egészségét is károsítja. Szennyezem a talajt, a folyóvizet. A környezetembe kerülő minden élővilágot elpusztítok. Mindenkint aki kapcsolatba kerül velem megbetegítek, kizsákmányolok. Rák, bőrbetegség, degeneratív születési rendellenesség, öngyilkosság jár a nyomomban. Ha mindez nem lenne elég, több ezer kilométert utazok, míg eljutok a **tudatosnak** egyáltalán nem nevezhető vásárlókhoz, szennyezve a levegőt is.

A fast fashion szinte majd szétrobbant a büszkeségtől. Érezte, hogy a letűnt idők mérgezőit egy csapással leterítette. A teremben mindenki elszörnyedve hallgatta az ifjú titánt és azt kérdezte magától: „Hogy lehet, hogy egy ilyen gigantikus mérgező van a világon és az emberek az égvilágon semmit nem tesznek ellene?” Ő viszont folytatta, a nadragulyához fordult:

– Te a tág pupillákkal a nők és férfiak ezreit ringattad hamis illúzióba. A nők elhitték, hogy ők a valódi bella donnák, a férfiak mámorosan dőltek karjaikba. Én ugyanezt teszem. Emberek millióit ringatom hamis ábrándokba, tőlem lesznek igazán szépek, boldogok, vásárolnak sokat olcsón, hiszen megérdemlik, megtehetik. Az ember a materialista világban már olyan tárgyokban lelik örömüket, melyekre valóban nincs is szükségük. Ha vásárlási kedvük alább hagy, jöhet a leértékelés és a következő kollektív; mindez egy évben ötvenkétszer. Van egyfajta művészet azokban az el nem adott és kidobott ruhahegyekben, amelyek csak egyre nőnek – ábrándozott a fast fashion.

Felháborodottság és végtelen aggodalom járta át a termet. A fast fashion győzelme kétségtelen volt. Szinte mindenki egyre gondolt: „A fast fashion az ördöggel cimborál”. Nem egyszerűen ő volt a legmérgezőbb divathóbort cím nyertese, egyenesen a halálos divathóbort várományosa lett. Ő mégis többre vágyott. Maga mögé akarta utasítani az olajszektor is, a világ legszennyezőbb iparágává akart válni. Ezt a többiek is sejtették. Elkeseredésükben úgy érezték, a világ kifordult a négy sarkából. „Hová tűnt az emberekből a **tudatosság**? Ez az út nem járható, egy ökológiai katasztrófába rohanunk fejjel, megmérgezzük magunkat és a bolygónkat. A végén nem hogy nadragulya nem fog teremni, de ember se lesz, aki emlékezhetne rá.”

– Ez így nem mehet tovább! – csapott az asztalra a nadragulya. – Pokolba ezzel a versennyel! Tennünk kell valamit, le kell lassítsuk ezt a folyamatot és megteremtteni egy olyan divatot, mely a **fenntarthatóságot** tartja szem előtt.

Így történt, hogy a Nadragulya a többi versenytársával elhatározta, hogy útilaput köt a fast fashion talpára, és vállalva kiállnak a **slow fashion** mellett. Mottójuk: „Az vagy amit meg(v)eszél!” Hiszen ki akarna mikroműanyagot falatozni nap mint nap? Már nem akartak többé mérgezők lenni, inkább bolygónk megmentése volt a céljuk, ennek érdekében szoros barátságot kötöttek a GOTS, Fairtrade és az OEKO-TEX tagjaival és kart-karba öltve küzdenek egy szebb jövőért. Abban csak bizakodhatnak, hogy egyre több ember áll melléjük, hisz a felelősség kollektív.